

S Ankou na Šumavě

Letos v té dlouhé a studené zimě jsme se tak dlouho nemohli dohodnout, kdy a zda a kam na vodu, že jsme prováhali ten správný čas na objednání lodí, a tak jsme hledali náhradní řešení. Mně se moc nechtělo s Ankou a se svými zády do stanu, protože když prší, stává se ve stanu mokřý pes živelnou katastrofou. Taky jsem argumentovala tím, že když nebudeme mít stan a spacáky, nepotáhneme jako vždycky milión věcí.

A tak začal můj přednosta hledat na internetu kemp, kde by měli malé chatičky, ve kterých by se dalo i vařit, a kde mají rádi pejsky, kde je taky nějaká voda a kde se dá dělat volný oheň. Nejdříve jsme se soustředili na místa podél Berounky, Sázavy, Vltavy a Lužnice, ale pak jsme si uvědomili, že by mohlo být pro nás trýznivé koukat ze břehu na vodáky a být přitom suchozemskou krysou, a rozšířili jsme okruh. Nakonec Vašek našel kemp v Úbislavi poblíž obce Stachy, kde všechno výše uvedené měli a dokonce měli i volný termín, který jsme chtěli. Velice jsem si libovala, že nastupujeme v sobotu 8. července a doma jsme již od páteho, takže všechno stihnu v klidu připravit a zabalit. Jenže bylo takové teplo, a když jsme leželi ve čtvrtek odpoledne s Ankou u jezu v Dobřichovicích a moc nás to nebavilo, tak jsem si říkala, co asi budeme celý pátek doma v Praze dělat, a co kdybychom vyjeli už zítra ráno a vzali si s sebou stan a spacáky (na jedinou noc!) a po cestě do chatičky někde přespali.

Nu, a jak bláznivě řekli, tak i udělali. Ve skutečnosti to ovšem nebylo tak úplně hladké, protože nějaké věci, které jsme si chtěli vzít, ještě visely na šňůře na balkóně, a taky jsem měla v plánu udělat synáčkovi na víkend bramborový salát a řízky, aby nepošel hlady, a ani jsme nevěděli, kde na půli cesty bychom stan rozložili a hlavu složili. Ale nakonec se všechno zadařilo a v pátek ráno jsme vyrazili směr Horažďovice, abychom celý den a celou noc ve vodáckém kempu u ledové Otavy teskně lkali nad tím, že nejsme letos také vodáci.

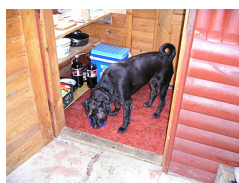

V Horažďovicích tedy začala naše letošní kamenná dovolená. Kamenná proto, že jsme si naplánovali prohlídky hradů, hradišť, zřícenin, menhirů a jiných zajímavých a podivuhodných kamenů. Prvním navštíveným „kamením“ byla ještě v pátek odpoledne zřícenina hradu Prácheň, kde mi cestou došlo, že jsem ve svých kamenných plánech zapoměla na to, že hrady obvykle stávají na strmých a nepřístupných kopcích, ale už se s tím nedalo nic dělat. Zrovna jako s tím, že jsem samou splaveností zapoměla fotit, i když jsem foťák vynesla až na vrchol Práchně.

Protože naše chatička měla být volná až v sobotu po obědě, zajeli jsme dopoledne na Rabí. Je to velice impozantní hora organizovaných kamenů a výstup po dřevěném schodišti na vrchol donjonu byl pro mě a Anku jedním z našich vrcholných životních výkonů. Anička se vůbec ukázala jako zdatný turista a při druhé prohlídce zvládla i sestup příkrými schody do tmy – totiž všude dole na jihu mají v temných místnostech čidla, dokonce i na hradech, takže vstup do neznámých prostor je leckdy dobrodružný. Jako u jedné benzínky, tam jsem na čudná čudla narazila poprvé. Z osvětlené prodejny vstoupím dveřmi s nápisem WC do tmy. Šátrám podél dveří, ale nikde žádný vypínač. Za chvíli se samo rozsvítí a já vidím několikery další dveře. Dveřmi s obrázkem holčičky vstoupím do další tmy a opět šátrám, opět nic nenajdu a opět se světlo objeví samo od sebe. A já vidím, že stále ještě nejsem v kýžené místnůstce, nýbrž v další místnosti s mnoha dveřmi. Tak do jedněch rázně vejdu a poučeně stojím. A stojím a stojím a pak lehce nabroušeně šátrám a nacházím a rozsvěcuji si postaru ručně. A hle!, konečně jsem tam, kde jsem tolik toužila být.

Nu, odskočila jsem si, a již jsem zpátky na Rabí. První prohlídku se šplháním vzhůru máme za

sebou a procházíme druhý okruh. Tady byla průvodkyně tak laskavá, že nám nabídla i jiný přístup do sklepů, kdybychom s pejskem schody dolů do tmy nezvládli, a tak jsme šly s Ankou napřed a zezdola pak pyšně hlásily, že jsme bez újmy zdravý došly. A za námi i všichni ostatní – no bodejť, když už šli do rozsvíceného! Po prohlídce hradu jsme ještě zašli na židovský hřbitov, dovnitř s námi Anka samozřejmě nešla, a pak po obědě vyrazili do kempu.

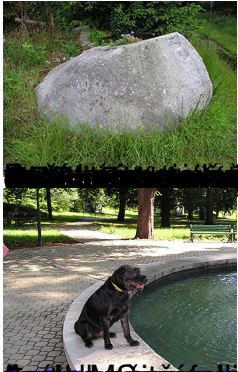
Zklamáním bylo, že rybník v kempu, který se nám líbil na fotkách na internetu, byl vypuštěný; čistil se a opravoval. Příjemným překvapením pak byla černá kulatá labouška Ketyňka, která za deset dnů čekala štěňátka a kterou si majitel kempu ten den přivezl, aby měla klid od svého příliš starostlivého partnera doma. Bohužel Ketyňka se ukázala jako zdatná žebračka, která neustále obcházela chaty a postávala na prahu s výrazem „Paní, dajte kúsok chleba nebo salámu nebo alespoň piškotku, nemám co dát svým hladovým dětem“, dokud něco nedostala a pak šla o chatu dál a tak se přecpávala, že zdvojnásobila během jediného dne svůj objem, a tak ji pan Žižka zase dovezl domů ke šťastnému tatíkovi. Dalším příjemným překvapením bylo, že se po kempu popásalo stádečko oveček – hlavně pro Anku to bylo překvapení a také výzva. Několikrát nám předvedla, jak se ovce nahánají a zahánají a byla velmi zklamaná, že jsem ji za to nechválila, nýbrž jí lála. Ale po dvou dnech už na kariéru ovčáckého psa rezignovala a jen krátkým štěknutím nám oznamovala, že ví o tom, že se na pozemku pohybují vetřelci, ale že s tím díky naší nevděčnosti nehodlá nic dělat. A nejpříjemnějším překvapením byl místní kiosek, kde byly v nabídce každý den nějaké báječné domácí pokrmy a také se daly objednat grilované a venku pečené speciality.

Na naše dopolední výpravy za kameny s námi Anka většinou nejezdila, ono bylo dost horko, ale po odpoledním spánku a odpolední přeháňce s námi chodívala na houby a na procházky po okolí, což se jí líbilo, jen jí zjevně chyběl domácí potůček, protože se v tom horku povalovala v každé bahnitě louži.

Měsíční kámen, pravěký menhir dobíjející nebo vybíjející energii, to podle toho, jak se k němu postavíte, se dá najít snadno, vede k němu lesem turistická značka. Ale najít na kraji lesa Větrný kámen, to už je docela kumšt. Samozřejmě, že je také plný energie. A kousíček od něj jsou základy pravěké svatyně a ta má v sobě takovou sílu, že jsem vůbec nedokázala do ní vstoupit – a to už je co říct, protože já jinak vlezu všude. Zajímavé je, že oba tyto kameny jsou si energeticky velice podobné, ačkoli jsou relativně daleko od sebe, a když si o ně opřete hlavu, máte podobné vidiny. Kousek dál lesem od Větrného kamene je Sluneční kámen a i když je vlastně blízoučko, je úplně jiný, veselý, silný, hřejivý. Z paloučku, na kterém stojí, se roztékají pramínky životodárné vody do tří směrů.

U všech těchto kamenů jsem intuitivně položila malý přírodní dárek, každý dostal něco jiného. A jak jsem koukala, nebyla jsem sama, a dokonce ty moje dary byly vždy stejného druhu, jako ty, co už tam byly předtím položeny. A poblíž Měsíčního kamene jsem v lese našla zmenšený „model“ tohoto kamene a upravené rituální místo. Květiny nebyly ještě úplně zvadlé. Zajímavá, tajemná místa. Prastaré kameny.

Královský kámen je něco úplně jiného, je to po turistické značce dostupný vrch plný přírodních kamenných srubů a v jednom z bloků je od roku 1899 vytesán křesťanský kamenný oltář. I tam bylo plno dárků – květin, věnečků, svaté obrázky a taky opršelé přeložené papíry pod kameny. Že by přání? Modlitby? Nevím, nečetla jsem je. A jak jsem byla tím místem okouzlena, jak jsem to tam všude prolézala, tak jsem si ani nic nevyfotila.

[https://www.ankou.cz/2019/08/29/19-s-ankou-na-sumave-aneb-kamenna-dovolená-1-1574](#)